

aandssvage, og paa de Punkter, hvor Lovgivningsmagten i 1924 fandt Anledning til at foretage Ændringer, vedtog man da ogsaa Bestemmelser, der omfattede alle Grupper af Lidelser, der sædvanligvis under en eller anden Form foranlediger Særforbrug; dette fandt bl. a. Udtryk i Bestemmelserne om, at Invalidere helt eller delvis skal anvendes til Dækning af Udgifterne ved Anstaltsbehandling, jfr. nærværende Forslags § 53.

Skønt man i 1924 ikke var blind for de af Aandssvagevæsenet fremhævede Vanskeligheder med Hensyn til aandssvage Rentenyreres Inddragelse under Anstaltsforbrug, fandt man dog dengang *ikke* Anledning til at indføre Særbestemmelser, alene omfattende aandssvage. Man gik nemlig ud fra, at det, saafremt særlige Regler om aandssvages Inddragelse under Anstaltsforbrug var paakrævet, vilde være rigtigere at tilvejebringe dertil sigtende almindelige Lovbestemmelser, idet det var irrationelt i en Forsikringslov at træffe saadanne Bestemmelser for en enkelt Gruppens Vedkommende — navnlig naar saadanne Regler, uden at forsikringsmæssige Grunde kunde anføres, vilde stille en enkelt Gruppe Personer ringere end andre, der omfattes af Loven. — Skulde man i en speciel Lov som Invalidforsikringsloven indføre Særbestemmelser vedrørende abnorme, derunder aandssvage, maatte dette efter Lovens System foretages med Hensyn til *Optagelsesbestemmelserne*, men saaledes at disse Bestemmelser blev gældende for alle Tilfælde, og saaledes, at man ud fra Forsikringssynspunkter lagde Vægten paa, om Arbejdsønnen ved Indtrædelsen i Forsikringen var af en saadan Størrelse, at Optagelse kan ske. De hertil sigtende Bestemmelser i Forslagets § 36, der svarer til de tidligere gældende, *vil medføre*, at de sværeste og sværere Former af Abnormitet, derunder Aandssvaghed, ikke vil kunne optages i Forsikringen; de Grupper af aandssvage, som maa antages i særlig Grad at trænge til Anstaltsforbrug, og som Aandssvagevæsenet derfor har særlig Interesse i, vil saaledes blive holdt udenfor.

Der ses derfor ingen Grund til at opretholde den i 1927 indførte, mod Lovens System stridende Særregel, saa meget mindre som denne Særbestemmelse i den valgte Form principielt er utilfredsstillende, fordi den for aandssvage bestemmer, at disse vel ikke helt udelukkes fra Forsikringen, men at de kun ikke faar Rente paa Grund af Aandssvaghed, medens Reglen for alle andre Personer, — derunder en Række, hvis Tilstand af andre Grunde end Aandssvaghed meget vel kan betinge eller nødvendiggøre

Anstaltsforbrug — er den naturlige, at naar de først er optages i Forsikringen, er de ogsaa berettiget til at faa deres hele Helbredstilstand taget i Betragtning ved Invaliditetsbedømmelsen.

Af de anførte Grunde har man ment at maatte opretholde den i 1921 og 1924 fastslaaede Ordning, hvorefter alle Grupper stilles ens med Hensyn til Indtrædelse i Forsikringen og Opnaelse af Rente.

Lovforbrugslovens Stk. 3—5 svarer til Invalidforsikringslovens § 1, Stk. 4—6.

Regler svarende til Invalidforsikringslovens § 1, Stk. 1, 7 og 8 findes i Lovforbrugslovens § 1.

Til § 37.

Medens kun de Medlemmer af statskontrollerede Sygeforeninger, der er overgaaet til disse fra anerkendte Sygekasser, ifølge Invalidforsikringslovens § 2 har Adgang til at fortsætte Invalidforsikringen, fastslaaes det nu i denne Paragraf, at enhver, der er nydende Medlem eller — under Forsættelse af, at Alders- og Helbredsbetingelserne er opfyldt — bidragydende Medlem i en statskontrolleret Sygeforening, samtidig er forsikret mod Invaliditet og berettiget til Aldersrente. Med Hensyn hertil henvises iøvrigt til de indledende Bemærkninger under *a*.

I denne Forbindelse finder man Anledning til at gøre opmærksom paa, at Beboere i de — forøvrigt yderst faa og smaa — Omraader, for hvilke der ikke er oprettet en anerkendt Sygekasse, maa være henvist til at benytte den heromhandlede Adgang til at sikre sig Ret til at opnaa Invalidrente og Aldersrente.

Bestemmelserne i Invalidforsikringslovens § 2 er iøvrigt overflødiggjort af den almindelige Bestemmelse i Forslagets § 36, idet det af denne følger, at alle Medlemmer af Sygekassernes Afdelinger for bemidlede og alle bidragydende Medlemmer, der er optaget i Henhold til § 8, Stk. 2, er invalidforsikret.

Til § 38.

Stk. 1 svarer til Invalidforsikringslovens § 3, idet man dog i sidste Linie har udeladt Ordene: „i tilsvarende Aldersklasse“. Disse Ord, der blev indsat i 1927, var i direkte Strid med Invalidforsikringslovens Princip og betød desuden en væsentlig Skærpselse af det oprindelige Sammenligningsgrundlag og vanskeliggjorde det meget at tildele Rente til en Gruppe Invalidere, som i særlig Grad trænger til den, nemlig de Aldersklasser, der ligger nærmest